

сильні сторони > слабкі сторони.

Таким чином, можна сказати, що підприємство відноситься до третьої стратегії виробництва «Сильні сторони і загрози». Сильні сторони і загрози – стратегія «максі-міні» використання сильних сторін для усунення зовнішніх загроз.

Література:

1. Кіндрацька Г. І. Стратегічний менеджмент: навч. посібник. 2-ге вид., перероб. і доповн. Львів : Вид-во Львівської політехніки, 2010. 406 с.
2. Планування в організації. : сайт URL: <http://allegri.org.ua/management/755/>.

РИНОК ПРАЦІ В УКРАЇНІ

Благой В.В., канд. екон. наук, доцент

Приходько О.С., студент

Харківський національний університет будівництва та архітектури

В Україні розроблена та законодавчо закріплена Методика розрахунку рівня економічної безпеки України. Згідно цього документу складовими економічної безпеки є [1]: виробнича, демографічна, енергетична, зовнішньоекономічна, інвестиційно-інноваційна, макроекономічна, продовольча, соціальна, фінансова безпеки.

Ринок праці - це економічна система, яка посідає центральне місце серед інших ринків, є найбільш складним елементом ринкової економіки, в процесі функціонування якого переплітаються інтереси робітника та роботодавця щодо визначення ціни праці та умов функціонування, а також відображаються практично всі соціально – економічні процеси, що відбуваються в державі. Ринок праці - це право кожного працівника вільно, на основі трудового найма за вибором, бажанням та ринковими цінами працевлаштуватись [2].

Актуальність обраної теми зумовлена тим, що в сучасних умовах розвитку економіки особливої актуальності набувають проблеми ефективної зайнятості населення України, створення ринку робочої сили і запобігання масового безробіття. Розвинений ринок праці – є головною рушійною силою у забезпеченні добробуту суспільства. Це пов'язано з тим, що ринок праці неодмінно пов'язаний із всіма іншими ринками: ринком товарів та послуг, ринком капіталу, ринком землі.

Сучасну ситуацію на ринку праці вчені та дослідники вважають кризовою і такою, що продукує трудову бідність, зниження економічної активності працездатного населення, розширення вимушеної праці, розшарування населення на соціально-вразливі групи, неузгодженість із ринком освітніх послуг, і, відповідно, зниження якості трудового потенціалу та мотивації до продуктивної діяльності [1].

Стан ринку праці та процеси у сфері зайнятості населення належать до

соціально-економічних параметрів, що визначальним чином впливають на суспільний розвиток і конкурентоспроможність національної економіки. Основними категоріями, що характеризують ефективність функціонування ринку праці є: економічно активне населення; економічно неактивне населення; безробітні та зайняті.

На стан ринку праці в Україні впливає не менш важливий фактор – демографічний стан населення. Це зумовлено різким скороченням населення, яке супроводжується зменшенням народжуваності та зростання числа смертності.

Ще одним негараздом в системі ринку праці є ріст числа працівників, які не офіційно працюють.

Також на даному етапі в Україні особливої актуальності набуває проблема працевлаштування інвалідів як однієї із найнезахищених верств населення.

Зменшились і трудові ресурси України, відбуваються суттєві зміни у структурі зайнятості за галузями економіки та формами власності, зокрема спостерігається зменшення чисельності зайнятих у сільському господарстві.

Особливу тривогу викликає зниження чисельності зайнятих у науці, культурі, мистецтві, охороні здоров'я.

Отже, зростання безробіття, посилення структурних і регіональних диспропорцій зайнятості, неконтрольований відтік робочої сили, регресивні зміни в якості робочої сили й мотивації до праці, катастрофічне зниження рівня реальних доходів населення впливають на політичне й економічне життя країни, стають істотним чинником поглиблення кризових явищ, стримування структурних перетворень і створення передумов для стабілізації й економічного піднесення.

Ринок праці є самостійною комплексною системою в ринковій економіці, водночас функціонально пов'язаною з ринком товарів і послуг, ринком капіталу, ринками житла, інформації, освітніх послуг та духовних благ, ринком робочих місць і, з одного боку, безпосередньо залежною від зазначених ринків, а з іншого - такою, що впливає на їхнє формування. Ринок праці як частина ринкової структури забезпечує рух товарів і послуг, спрямовуючи та вилучаючи ресурси з галузей народного господарства відповідно до руху капіталів і товарів. Відносна самостійність ринку праці визначається специфікою функціонування суб'єктів, особливостями умов виникнення ринку праці, наявністю притаманних лише йому механізмів інфраструктури, особливостями товару, що циркулює на ринку праці, а також особливостями визначення обсягів попиту та пропозиції тощо. Проте ринок праці потребує і активного втручання держави, яка, застосовуючи різноманітні важелі впливу, регулює трудові відносини в Україні. Вона відіграє велику роль у формуванні суб'єктів економічної діяльності на вітчизняному ринку праці [3].

Отже, ринок праці – це складна ланка в економіці країни, яка відіграє ключову роль у благополуччі населення. Саме ринок праці є динамічною одиницею в системі економічних показників, він відображає рівень розвитку

цивільно-трудова відносин, стимулює вдосконалення трудового потенціалу та ефективності його використання.

Література:

1. Гринькова В. М., Самійленко В. В. Ринок праці: теоретико-методологічні засади та напрямки розвитку: монографія. Х.: ВД «ІНЖЕК», 2007. 280 с.
2. Завіновська Г. Т. Економіка праці: навч. посібник. Київ, 2003 р. 140 с.
3. Ринок праці на сучасному етапі економічного розвитку України : сайт URL: https://works.doklad.ru/view/8NhM_teHqR4.html.

ЗНАЧЕННЯ ПІДПРИЄМНИЦЬКИХ ІННОВАЦІЙ В УМОВАХ РОЗБУДОВИ ЕКОНОМІКИ ЗНАНЬ

Богашко О. Л., к.е.н., доцент

*Навчально-науковий інститут економіки та бізнес-освіти
Уманський державний педагогічний університет імені Павла Тичини*

Знання виступають ключовим ресурсом сучасної економіки, а інноваційна діяльність стала обов'язковим атрибутом підприємництва. Цим обумовлений величезний масив наукових досліджень з інновацій і технологічного розвитку, в яких автори досліджують роль інноваційної діяльності в досягненні економічного зростання. Якщо спочатку вважалося, що загальнодоступність знань надає всім країнам рівні можливості технологічного розвитку, то теорія «перетікання знань» показала, що в деяких випадках доступ до них визначається географічною близькістю. «Закриті» (обмежено доступні) знання, володіють неявними інноваційними властивостями, створюються виключно в ході взаємодії суб'єктів інноваційної системи. Ключовим залишається питання про природу технологічного розвитку, про те, які процеси й інститути відіграють в ньому вирішальну роль.

Сучасним підходом до дослідження інноваційної діяльності та технологічного розвитку економіки є теорія національної інноваційної системи. Відповідно до неї знання виступають найважливішим економічним ресурсом і при цьому створюються і накопичуються в ході інтерактивного і кумулятивного процесів інноваційної діяльності, вбудованих в національний інституційний контекст, який визначає результати інноваційної діяльності [1].

Парадоксальним чином посилення глобалізації може поставити концепцію національної інноваційної системи під сумнів, оскільки найважливіші елементи інноваційного процесу залишаються регіональними, а не національними за своєю природою. Основна маса соціальних конвенцій, що визначають процеси пізнання і технологічного розвитку, формуються саме на національному рівні. Разом з тим все більшого значення набуває субнаціональний рівень (кластери й регіони).

Національні інститути можуть по-різному впливати на регіональні,